

opusdei.org

Dopis od preláta (prosinec 2012)

Mons. Javier Echevarría pokračuje u příležitosti Roku víry v krátkém přehledu Kréda. V dopise komentuje slova „Věřím v jednoho Pána Ježíše Krista, jednorozeného Syna Božího, který se zrodil z Otce přede všemi věky...“

16.12.2012

Milovaní, ať Ježíš chrání mé dcery a mé syny!

Tento dopis jsem napsal v předvečer mé cesty do Andorry, abyste ho dostali 1. prosince. Pozval mě tam arcibiskup, abych se zúčastnil oslavy 75. výročí příchodu svatého Josemaríi do této země poté, co unikl – zřetelně doprovázený Boží ochranou – smutnému náboženskému pronásledování během španělské občanské války. Do Sant Julià de Lòria, první obce na půdě Andorry, dorazil 2. prosince 1937 a tam se svými společníky udělal návštěvu Nejsvětější svátosti v místním kostele (nemohl sloužit mši svatou, protože liturgické normy platné v té době vyžadovaly eucharistický půst od předchozí půlnoci). Tedy až druhý den, 3. prosince, sloužil mši svatou s mešními rouchy, která nemohl používat mnoho měsíců. Tuto první mši v Andoře sloužil v kostele v Les Escaldes, v obci ležící v blízkosti hlavního města, kde našli ubytování.

Začínám tento dopis těmito vzpomínkami, abychom velmi děkovali Bohu, který se, na přímluvu Panny Marie, v těchto těžkých měsících staral o svatého Josemaríu se zvláštní prozřetelností.

Následujme příkladu věrnosti našeho Zakladatele a odevzdávejme se vždy s naprostou důvěrou do Božích rukou, zvláště za těžkých okolností. Dobrý příklad nám zanechali také ti první, kteří přišli ve 30. letech, když už Dílo „dělalo své první krůčky“, svou velkou vírou v Boha a ve svatého Josemaríu, když ještě nebylo „nic víc“ než víra našeho Otce: kéž bychom byli my všichni věrnými nástroji.

Minulý měsíc jsem vás pozval k uvažování nad prvním článkem Kréda, který je základem naší víry. »Věříme v jednoho Boha, Otce, Syna a Ducha Svatého, Stvořitele viditelných věcí jakožto tohoto světa, kde probíhá náš pomíjivý život,

neviditelných věcí, jakými jsou čistí duchové nazývaní jinak andělé, a Stvořitele nesmrtelné duchovní duše v každém člověku« [1]. Tak začínal Pavel VI. *Krédó Božího lidu* v roce 1968, když uzavíral rok víry, který vyhlásil při příležitosti výročí 1900 let od mučednické smrti svatých apoštolů Petra a Pavla.

S vědomím nevyčerpatelného bohatství obsaženého ve zjevení a neustále doprovázená božským Přímluvcem, Církev pronikala rozumem do tajemství Trojice. Díky snažení generací světců – Otců a Učitelů církve – dokázala určitým způsobem osvětlit tajemství naší víry, před níž – jak říkával náš Otec – každý den žasneme, když se snažíme prohlubovat náš vztah s každou ze tří božských Osob.

»Bůh je jediný, ale ne osamělý« [2], říká jedno starobylé vyznání víry. Když ho komentuje *Katechismus*

katolické církve, vysvětluje, že je to tak proto, že »„Otec“, „Syn“ a „Duch svatý“ nejsou pouhá jména, označující způsoby božského bytí, nýbrž osoby skutečně odlišné: „Syn není Otec, Otec není Syn a Duch svatý není Otec nebo Syn“« [3]. Neumíte si představit, jakou radost měl náš Zakladatel, když v Marseille uviděl na jednom kameni slova o Nejsvětější Trojici, která pak nechal vytesat v kryptě Prelátního kostela.

*Budu teď pokračovat s druhým článkem Kréda. **Věřím v jednoho Pána Ježíše Krista, jednorozeného Syna Božího, který se zrodil z Otce přede všemi věky: Bůh z Boha, Světlo ze Světla, Pravý Bůh z Pravého Boha, zrozený, nestvořený, jedné podstaty s Otcem, skrze něhož všechno je stvořeno** [4].*

V Bohu je zrození absolutně duchovní. Proto »analogicky ke gnoseologickému procesu lidské

mysli, pomocí kterého si člověk, poznáváje sebe sama, vytváří obraz o sobě samém, myšlenku, „koncept“ (...), který je z latinského *verbum* často nazýván vnitřní slovo, se *odvažujeme myslet na zrození Syna* nebo věčný „koncept“ a vnitřní Slovo Boží. Bůh, poznáváje sebe sama, plodí Slovo-Syna, který je Bohem jako Otec. V tomto plození je Bůh zároveň Otec jakožto ten, který plodí, a Syn jakožto ten, který je plozený, ve svrchované jednotě Božství, která vylučuje pluralitu „bohů“. Slovo je Synem stejné přirozenosti s Otcem a je s Ním jediným Bohem zjeveným ve Starém a v Novém zákoně« [5].
Nebudu se teď zastavovat u Osoby Ducha svatého, jednoho Boha s Otcem a se Synem.

Jistě není možné odstranit veškerou nejasnost, na kterou naráží náš rozum, když myslí na Toho, který *přebývá v nepřístupném světle* [6].
Žádná inteligence – ani lidská, ani

andělská, ani žádného jiného tvora – není schopná pochopit nevyčerpatelné Boží bytí: *když to chápeš, není to Bůh*, říká jedno známé pořekadlo. Nicméně naše duše, stvořené Bohem a pro Boha, dychtí poznat lépe svého Stvořitele a Otce, aby ho milovaly a oslavovaly více; touží vidět Trojici a radovat se z její věčné přítomnosti.

V tomto ohledu nás Benedikt XVI. povzbuzuje, abychom se nikdy nespokojili s naším už dosaženým poznáním Boha. **Právě ty nejopravdovější radosti** – řekl nedávno při jedné audienci – **jsou schopny uvolnit v nás onen zdravý neklid, který vede k větší náročnosti, ke chtění vyššího, hlubšího dobra, a zároveň stále jasněji vnímat, že naše srdce nemůže naplnit nic konečného. Takto odzbrojeni se naučíme toužit po onom dobru, které nemůžeme zkonstruovat nebo si jej opatřit**

vlastními silami; a nenecháme se odradit námahou nebo překážkami, které pocházejí z našeho hříchu [7].

Svatý Irenej z Lyonu, jeden z prvních Otců, kteří se snažili proniknout do tajemství stvořitelské činnosti Trojice, vysvětloval, že »existuje jenom jeden Bůh (...): Otec, Bůh, Stvořitel, Původce, Uspořadatel.

Všechny věci učinil *sám od sebe*, totiž svým Slovem a svou Moudrostí, „Synem a Duchem“« [8]. A grafickým, metaforickým způsobem – protože mezi božskými Osobami není žádná nerovnost – dodává, že Syn a Přímluvce jsou ve stvoření jako dvě „ruce“ Otce. Takto to říká

Katechismus katolické církve:

»Stvoření je společné dílo Nejsvětější Trojice« [9]. V této absolutní jednotě v působení se stvořitelské dílo připisuje každé božské Osobě podle toho, co je jí vlastní. A tak se říká, že přísluší Otci jako konečnému

Počátku bytí, Synu jako nejvyššímu
Vzoru a Duchu svatému jako Lásce,
která vede k dávání dober stvořeným
bytostem.

Rozjímejme nad těmito velkými
pravdami, dcery a synové moji, s
hlubokou úctou. Naléhám, abychom
prosili Boha, jak doporučoval svatý
Josemaría, abychom měli potřebu
stýkat se s každou božskou Osobou
zvlášť.

*Na počátku bylo Slovo a to Slovo bylo
u Boha a to Slovo byl Bůh (...).*

*Všechno povstalo skrze ně a bez něho
nepovstalo nic, co jest [10].* V Bohu
Synovi, s Otcem a s Duchem svatým,
ve všemohoucnosti, v moudrosti a v
lásce jediného Boha, je počátek a
konečný cíl všech stvořených bytostí,
duchovních i materiálních, a zvláště
mužů a žen.

Boží dobrota je tak velká, že chtěl
stvořit naše prarodiče na svůj obraz
podle své podoby [11] a zanechal v

jejich potomcích hlubokou stopu, účast na nestvořené Moudrosti, kterou je Slovo, když do jejich duší vložil inteligenci a svobodnou vůli. Nicméně je mnoho lidí, kteří to nevědí, nebo to ignorují, nebo to dávají do závorek s tím, že člověk je středem všeho. Jak bolela našeho Otce tato ubohá představa některých lidí! Tak to řekl například během jednoho rodinného setkání na začátku roku 1973, když se nahlas modlil. ***Někteří chtějí církev antropocentrickou namísto teocentrické. Je to absurdní myšlenka. Všechny věci byly učiněné Bohem a pro Boha: ómnia per ipsum facta sunt, et sine ipso factum est nihil, quod factum est (Jan 1, 3). Je to obrovský omyl, udělat z člověka vrchol všeho. Nestojí za to pracovat pro člověka, a už nic jiného. Musíme pracovat pro člověka, ale z lásky k Bohu. Pokud ne, nedělá se nic užitečného, není možné vytrvat [12].***

Pán očekává od křesťanů, abychom ho pozvedli – modlitbou, obětí, posvěcenou profesionální prací – na vrchol všech lidských činností; abychom se snažili, aby kraloval v srdcích; abychom jeho učením oživovali občanskou společnost a její instituce. ***Na nás závisí částečně to*** – opakuji vám se svatým Josemariou –, ***aby mnoho duší už nezůstávalo v temnotách, ale aby kráčely po cestách vedoucích k věčnému životu*** [13]. S jakou zbožností se modlíme modlitbu *Ad Trinitátem Beatísimam* z *Preces*? Jak mu děkujeme za jeho nekonečnou dokonalost? Jak hluboce milujeme toto ústřední tajemství víry, a tedy i našeho života?

Zítra začíná Advent, liturgické období, které nás připravuje na Narození Páně. První týden nám přibližuje události, které nastanou na konci časů, kdy Ježíš Kristus přijde ve své slávě, aby soudil lidi a ujal se

svého království. *Proto bděte a modlete se v každé době, abyste mohli (...) obstát před Synem člověka [14].* A dodává: *nebe a země pomínou, ale má slova nepomínou [15].* **Vskutku víme, že Boží Slovo je v Bibli počátkem stvoření: veškeré tvorstvo, počínaje kosmickými tělesy – slunce, měsíc i obloha – poslouchá Boží Slovo, existuje jakožto Jím „povolané“. Tato stvořitelská moc Božího Slova je soustředěna v Ježíši Kristu, Slovu, které se stalo tělem, a vede i skrze Jeho lidská slova, která jsou pravými „nebesy“, jež orientují myšlení i putování člověka na zemi [16].** Rozjímáme tedy často nad slovy Krista, která jsou zaznamenána v Evangeliu a všeobecně v Novém zákoně. Snažme se čerpat z těchto úvah nové světlo, abychom je aplikovali na náš každodenní život. Navrhuji vám, abyste podle příkladu našeho Otce vynakládali úsilí, aby každé rozjímání bylo živým dialogem: Pán

nás vidí, slyší nás, je s námi, jste jeho dcery a synové.

Nezapomínejme, že od 17. prosince Církev zpívá takzvané *velké antifony*, kterými se bezprostředně připravuje na Narození Páně. První z nich je tato: *Moudrosti, ty vycházíš z úst Nejvyššího, ty se rozpínáš od jednoho konce světa k druhému, ty mocně a mírně řídíš všechno: přijď a nauč nás cestě rozumnosti* [17]. Je to naléhavé zvolání ke vtělenému Slovu, jehož narození z Panny Marie si za chvíli připomeneme. Protože **Moudrost, která se rodí v Betlémě, je Moudrost Boží (...), totiž božský plán, který zůstával dlouho skryt a který Bůh sám zjevil v dějinách spásy. V plnosti časů tato moudrost přijala lidskou tvář, tvář Ježíše** [18].

Připravme se s vírou na tuto slavnost, která je slavností radosti par excellence. Prožijme ji s celým

lidstvem. Prožívejme ji se všemi věřícími Díla. Kontemplujme nekonečnou velikost a pokoru Ježíše Krista, který na sebe vzal naši přirozenost – další důkaz, jak nás miluje –, a stýkejme se s Marií a Josefem, kteří jsou vynikajícími učiteli modlitby a lásky k Bohu.

Slovo, které se stává tělem, je věčné Slovo Boha, které nám získalo možnost být v Něm Božími dětmi: *hledte, jak velikou lásku nám Otec projevil, že se nejen smíme nazývat Božími dětmi, ale že jimi také jsme!*

[19]. A svatý Josemaría komentuje: ***Boží děti, bratři vtěleného Slova, o kterém se říká: V něm byl život a ten život byl světlem lidí (Jan 1, 4). Jsme děti světla, bratři světla, nositelé jedinečného ohně, který dokáže zapálit srdce z masa.*** [20].

Přeji si, abychom prožívali dobře tuto oslavu příchodu Boha na zem: uvažujme v těchto dnech, jak se

zlepšujeme v naší snaze být s
Ježíšem, žít s Ježíšem, patřit Ježíši.

V polovině listopadu jsem uskutečnil cestu do Milána, kde mě už nějaký čas očekávali. Byl jsem tam jen jeden víkend, ale byl intenzivní, protože jsem měl příležitost setkat se s mými dcerami a syny ze severní Itálie a s mnoha dalšími, kteří se zúčastňují na formačních aktivitách Prelatury. Snažil jsem se je povzbudit, aby v tomto Roce víry prohloubili svoji víru, aby prosili Pána o hojné milosti tak, aby se v myslích a v životech všech zakořenily s větší silou tři teologické ctnosti a aby nás učinil svými lepšími dětmi.

Rok víry, Vánoce: jak skvělá příležitost, abychom dělali více apoštolátu, abychom se cítili více spojeni s celým lidstvem!

Nezapomenu vás poprosit, abyste mi pomohli dosáhnout záměrů, které nosím v duši, s přesvědčením, že

musíme být, v církvi a s církví, *ácies ordináta*[21], vojsko pokoje a radosti pro službu duším. Prožijme nověnu k Neposkvrněnému početí drže se za ruku Panny Marie; a děkujeme jí za její svatou odpověď.

S velkou láskou vám žehná

váš Otec

+ Javier

Andorra, 1. prosince 2012.

[1] Pavel VI., *Professio fidei*, 30-VI-1968.

[2] *Fides Dámasi* (DS 71). Vyznání víry připisované svatému papeži Damasovi.

[3] *Katechismus katolické církve* č. 254. Citovaný text pochází z 11. toledského koncilu, rok 675 (DS 530).

[4] Římský misál, *Nicejsko-cařihradské vyznání víry*.

[5] Blahoslavený Jan Pavel II.,
Promluva na generální katechezi, 6-
XI-1985, č. 3.

[6] 1 *Tim* 6, 16.

[7] Benedikt XVI., Promluva na
generální audienci, 7-XI-2012.

[8] Svatý Irenej z Lyonu, *Proti
bludům* 2, 30, 9 (PG 7, 822).

[9] *Katechismus katolické církve*, č.
292; srov. Svatý Irenej z Lyonu, *Proti
bludům* 4, 20, 1 (PG 7, 1032).

[10] *Jan* 1, 1-3.

[11] Srov. *Gen* 1, 26.

[12] Svatý Josemaría, Poznámky z
rodinného setkání, 1-I-1973.

[13] Svatý Josemaría, *Dopis 11-
III-1940*, č. 3.

[14] Římský misál, 1. neděle
adventní, *Evangelium* (C) (*Lk* 21, 36).

[15] *Mk* 13, 31.

[16] Benedikt XVI., Slova při modlitbě
Anděl Páně, 18-XI-2012.

[17] Liturgie hodin, Nešpory 17.
prosince, *Antifona k Magnificat*.

[18] Benedikt XVI., Homilie na
nešporách 17-XII-2009.

[19] 1 *Jan* 3, 1.

[20] Svatý Josemaría, *Jít s Kristem*, č.
66.

[21] *Pís* 6, 4.

.....

pdf | dokument generován automaticky
z <https://opusdei.org/cs-cz/article/dopis-od-prelata-prosinec-2012/> (19.04.2025)